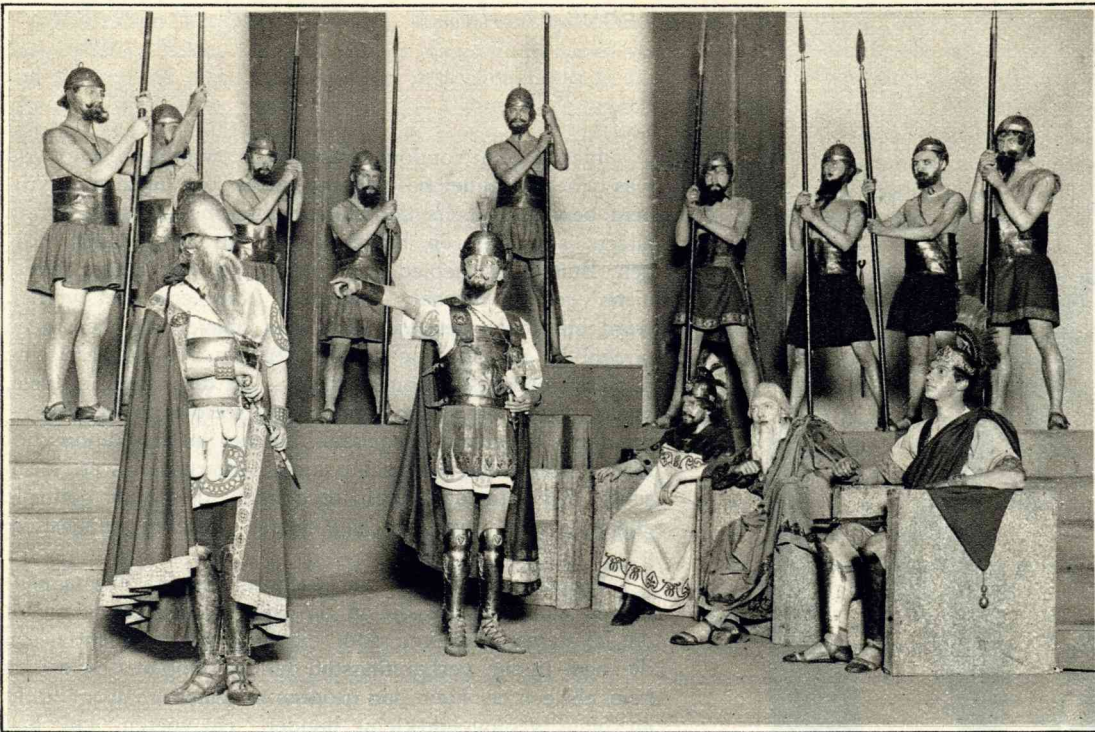

PALAMEDES, onder regie van Paul Huf opgevoerd door de studenten van St. Thomas Aquinas. — Agamemnon (midden) beschuldigt Palamedes van verraad.

volle daad, een laatste maar zeker niet de minst verdienstelijke huldiging in dit herdenkingsjaar van onzen dichter-vorst.

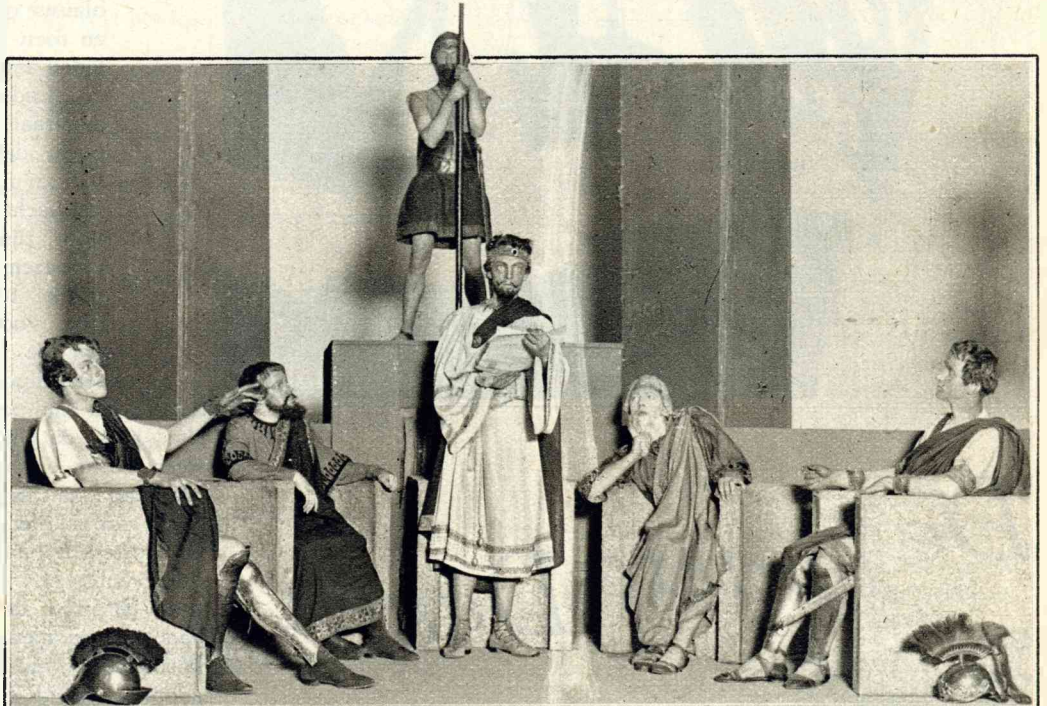
Natuurlijk was niet alles feilloos; zoo was met name een meer liquide dictie of een donkerdergekleurd timbre van dezen of genen speler het geheel zeker ten goede gekomen. Maar dit zijn slechts kleinigheden die weinig afdeden aan het geheel. Een drietal namen willen we releveeren: Palamedes, Ulysses en Nestor, respectievelijk uitgebeeld door de Heeren Harry Disch, Joop Veraart en Jan Willems. De eerste een edele figuur, een en al waardigheid, die én door zijn zeggingskracht én in zijn stil spel ontroerde en imponeerde. Had zijn grimeur den kop van Oldebarneveldt als model genomen? Bij Ulysses

Palamedes

Op het eind van het officieele tooneel-seizoen, terwijl ons geen noviteiten meer te wachten stonden, kwam de R.K. Studentenver. Sanctus Thomas Aquinas ons verrassen met een opvoering, die in meer dan één opzicht een gebeurtenis is geworden.

Wij waren wel wat sceptisch gestemd: Vondels Palamedes door dilettanten, weliswaar gerecruteerd uit alumni der Amsterdamsche Alma Mater, maar dan nog hoofdzakelijk eerstejaars!

De Palamedes, een tooneelspel dus dat buitengewoon hoge eischen stelt aan spelers en auditorium. Aan de uitvoeren wgens de gebondenheid der taal, de ietwat lange monologen hier en daar en

PALAMEDES. De Raadszitting ter bespreking van het z.g. verraad van Palamedes. Van l. naar r. Ajax (L. Lutz), Ulysses (J. Veraart), Agamemnon (L. Woltring), Nestor (J. Willems) en Diomedes (Ch. le Lorrain).

de weinige bewegingsvrijheid hun gelaten. Terwijl van de toehoorders vooral een niet geringe dosis kennis gevraagd wordt van de oud-Grieksche zoowel als van onze eigen Nederlandsche historie, waarmee feiten en personen uit de oudheid worden geanalogueerd, mitsgaders een meer dan oppervlakkige bekendheid met de mythologie.

De vraag was dus zeker gewettigd of deze studiosi niet in jeugdigen overmoed te hoog grepen door dit drama op hun repertoire te nemen. Maar het antwoord kan beslist ontkennend zijn. Natuurlijk kunnen we niet bevroeden in hoeverre het auditorium aan bovengestelde eischen voldeed, maar dat de executanten aan dit machtig werk elk recht hebben laten wedervaren, is zeker. Zoodat hun uitvoering geworden is een piëteit-

dachten we echter eerder aan den sluwen, geslepen staatsman dan aan den listigen geharden krijgsheld, die de vagabondeerende vorst van Ithaca toch zeker geweest is. Maar zijn vertolking zóó, als gewetenloos intrigant verdiende overigens allen lof. Ten slotte Nestor, de gebogen grijsaard die drie geslachten van menschen had aanschouwd en, „van wiens tong de Taal zoeter vloeiende dan honig.” Ziehier een volkomen harmonische uitbeelding. Nobel van gelaat, gebaar en expressie; deze figuur was af. Dit is slechts een greep uit vele, j'en passe et des meilleurs.

De groote lauwerkrans, waarmee aan het eind de onvermoeide regisseur Paul Huf omhangen werd, was dubbel en dwars verdiend. De meest verdienstelijke Vondelzegger heeft zich hier als een uitnemend Vondel-regisseur doen kennen.

Ons rest slechts één wensch: laat deze voorstelling de eerste zijn van een lange reeks in het aanstaand seizoen.

J. A. M. D.

PALAMEDES (H. Disch), de titelrol in Vondel's drama, waarmede hij voor de eer en de onschuld van Joh. v. Oldebarneveldt opkwam.